

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 24.

Den 1. September 1878.

Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Tabernaklet i Saltstaden den 16de Juni 1878.

(Fra «Deseret News.»)

En meget besynderlig Begivenhed har fundet Sted i vore Dage, en Tildragelse, som, af de Sidste Dages Hellige og af alle Folk, anses for at være en vidunderlig Tildragelse og et Under, Noget næsten fuldstændig uventet af den store Masse af Menneskene, Noget, som vore Fædre ikke have noget Begreb om var foregaaet i Landet. Hvad er det? Gud har sendt en Engel fra Himlen. Hvad, en Engel kommen fra Himlen i de sidste Dage! Ja, hvilken besynderlig Begivenhed? Hvor forskellig fra vore Fædres Traditioner i de forgangne sytten Aarhundreder. Fortæl Folket af denne Generation, at Gud har sendt en hellig Engel for at meddele sin Vilje til Menneskene; de ville være rede til at le forhaanende af Gder. De have dannet sig den Ide i deres eget Sind, at Engle ikke mere skulle betjene Menneskene, Intet Sendebud skulle sendes til dem fra Himlen; Herrens Stemme skulle ikke mere høres tale til Mennesket paa Jorden; Aabenbaring skal ikke mere gives; Pro-

feter skulle ikke mere oprejses og Seere og Aabenbarere skulle ikke mere bekendtgjøre og forkynde Himlens Vilje til Folket. Saaledes vare vore Fædres Traditioner, saaledes ere omtrent to eller tre hundrede Millioner Menneskers Traditioner, og de kalde sig selv Kristne. Tal til dem om, at mere af Guds Ord skal aabnbares for Menneskene, da ville de kristne Nationers almindelige Begreber og Udraab være: „Den kanoniske Skrift er tilstrækkelig.“

Hvem har fortalt dem dette? Fra hvilken kilde fik de denne Lærdom? Har Herren nogenfinde aabenbaret dette til dem eller er det Noget, som deres egen Indbildningskraft har dannet for dem? Have I nogenfinde hørt, at et eneste Individ, selv den Lærdeste og Viseste, har bevist denne Paaastand ved den hellige Skrift? Have I nogenfinde hørt nogen almindelig Mand eller Præst har bevist at disse Begreber og Traditioner ere overensstemmende med Skriften og Fornuften? Nej, aldrig, og den simple

Grund hvorfor er: fordi de ikke have noget Bevis eller Vidnesbyrd til at støtte deres Stilling til. Der er ikke noget levende Menneske, hvor lærd han end maatte være, og hvor bekendt han end kunde være med den guddommelige Sandheds Skrifter; der kan faa eet Begreb, ved at bevise det, til at understøtte disse Traditioner; og dog, hvor almindelige og udbredte iblandt Nationerne, og fastgroede i Menneskene, ere ikke disse Ting, næsten som om de vare virkelige Sandheder.

Da de Sidste Dages Hellige fremkom for 48 Aar siden og bevidnede, at Gud havde sendt en Engel fra Himlen, hvor uventet! Hvor besynderligt for denne Generation! De sige: „Herren har engang haft en Religion paa Jorden, og Englebesøg vare indbefattede som en Del af de Betsignelser, der vare forbundne med den; men nu behøve vi dem ikke.“ Hvorfor? „Fordi vi ere saa oplyste. Vi have studeret Skrifterne og ere blevne saa grundigt bekendte med dem og tillige med Videnskaber og Alt andet, saa at vi behøve ikke yderligere Lærdom fra den Almægtige; vi behøve ikke Profeter i vore Dage til at forudsige Fremtiden; vi behøve ikke Aabenbarere til at aabenbare Guds Ord til os, fordi vi ere saa oplyste! Glandsen af Evangeliets Lys fremstinner saa klart, at vi kunne komme ud af det med menneskelige Lærdomme, uden nogen Aabenbaring fra Himlen.“ Har jeg ikke udtalt de to eller tre hundrede Millioner saakaldte Kristnes virkelige Begreber for denne Forsamling, og Alle leve de iblandt de forskjellige civiliserede Nationer.

Lad os nu gaa tilbage til Evangeliets oprindelige Principer og udfinde, om de billige og understøtte denne Tildragelse eller Englebesøg. Historien lærer os, at før Syndfloden samtalede

Englene med Mennesket ligesom et Menneske med et andet. Og vi finde, at Abraham og Enoch samtalede med Gud; og formedelst Tro blev Enoch forvandlet fra Dødelighed til U dødelighed. Og ved Syndflodens Tid var der eet Menneske, der modtog ny Aabenbaring fra Himlen, og at han samt syv Andre, der troede paa hans Ord, vare de Eneeste, der vare værdige til at undgaa den stræffelige Dom, som paa den Tid tilintetgjorde Ugudelighed paa Jorden. En Aabenbarer blev sparet, den eneste Mand iblandt dem, der kunde staa i Forbindelse med Himlen og modtage Undervisning fra det Høje.

Efter Syndflodens Dage lære vi, at Herren gav Abraham, Isak og Jakob store og værdifulde Forjættelser angaaende det Evige og det Jordiske. Disse Mænd bleve kaldte og agtede som „Guds Benner“; de vare fuldkomne i deres Dage, og de vare ogsaa Aabenbarere, til hvem Engle kom og aabenbarede det evige Livs Ord. De vare de eneste, der modtog Undervisning fra Himlen ved ny Aabenbaring, og som bleve regnede værdige til i hine Dage at nyde det guddommelige Behag, og blive kaldte Guds Benner.

Ligeledes naar vi komme ned til Mose og Israels Børns Dage i Ægypten. Betsignede Herren dem? Han gjorde, og paa hvilken Maade? Ved selv at tale, og ogsaa ved at sende Engle til deres Midte for at betjene dem; ved at meddele Aabenbaring Dag og Nat, medens Israels Børn opholdt sig i Drøkenen; ved Aabenbaring lærte de alle Ordinanceerne og ved Aabenbaring vandrede de; og naar Herren befalede dem at opslaa deres Telte et Sted, saa forbleve de paa et saadant Sted, indtil en anden Aabenbaring blev givet. Engle meddelte de guddommelige Ting til hint Folk efter

at de vare komne til det forjættede Land, og fra Generation til Generation sendte Herren sine Engle til at betjene sit Folk. Profet efter Profet blev oprejst, hver i sin Slægt, for at bekendtgjøre Herrens Ord i Israels Midte, og saadanne Mænd bleve betragtede som Guds Mund. Og saaledes vedblev det indtil nogle faa Aarhundreder før Kristus. Da kom en Mørkheds Tid, og ingen Engle bleve sendte, ingen Aabenbarere eller Profeter bleve oprejste i Folkets Midte, paa Grund af deres Ugudelighed. Følgerne bleve, at Folket blev overladt til sig selv, uden at blive ledet ved ny Aabenbaring, og i Stedet for at opbygge og grundfæste Guds Rige, dannede de Menneske-Systemer og delte sig i Sekter og Partier, saasom: Phariseer, Saduceer, Essener o. s. v., og talte en stor Mængde forfjælsede Sekter og Partier. De fjernede sig faa langt fra Guds Vilje og bleve faa ugudelige, og Satan havde faa stor Indflydelse over dem, at, da Kristus kom og prædikede det evige Evangelium til dem i al sin Sæmpelhed og Klarhed, fandt han dem i en saadan Tilstand, at de elskede Mørket hellere end Lyset, og de vare fuldstændig rede til at besudle deres Hænder med Verdens Fjelsers Blod.

Vi finde at efterat Kristus havde grundlagt sin Kirke vedbleve Engle at betjene Menneskene; og en af Apostlene formanede, ved en vis Lejlighed, de tidligere Dages Hellige til at være omhyggelig med at beværte Fremmede, thi ved at gjøre saa, havde Nogle beværtet Engle, uden at vide af det. Vi finde, at i det første Aarhundrede efter den kristne Tidsregning, viste der sig hyppigt Engle, og Aabenbaringer bleve ogsaa givne ved den Hellig Aands Kraft og Gave, hvilken hvilede over Apostlene, saa at de kunne lede Kirken. Paulus vidner paa denne Maade om Englene:

„Ere de ikke Alle tjenstgjørende Mænd, udsendte til Hjælp for dem, der skulle arve Salighed?“ Dette viser os klart og tydeligt, at disse himmelske Beboere, disse rene og helliggjorte Væsener, som bo i Guds Nærvarrelse, bleve udsendte som bemyndigede Tjenere fra Gud, til dem, som skulle arve Salighed her paa Jorden. Men efter det første Aarhundredes Forløb af den kristne Tidsregning bleve Himlene atter lukkede over deres Hoveder. Inspirerede Stemmer hørtes ikke mere, ej heller løde Englestemmer for nogen Dødeligs Øre. Ingen Syner blandt Folket, Mørkhedens Slør hvilede over dem, som en Følge af, at Herren havde trukket sine Tjenere tilbage fra Jorden, og saaledes formørket deres Sind, at de ikke længere kunne betragte den herlige Fremtid.

Dette Frafald vedblev indtil omtrent for et halvt Aarhundrede siden og det har, mere eller mindre faaet Overhaand blandt alle Folk. Og Præsterne, til hvem Folket saa hen til som deres aandelige Ledere, have vedblevet med, Alle som Een, at lære Folket, fra Slægt til Slægt, at Biblen var tilstrækkelig, at den kanoniske Skrift var sluttet, og at det ikke mere var nødvendigt for Engle at meddele sig til Mennesket, ej heller at de aandelige Gaver og Kræfter, som engang smykkede Kirken, skulle vare for bestandigt. Folket gav sig hen til denne Tro, uden noget Bevis eller Vidnesbyrd om dens Sanddrubed, den blev vidt udbredt og en almindelig Trædion; Børnene have arvet disse Forestillinger og Trædioner, lige ned til vore Dage, uden saameget som at have undersøgt dem; de ere ligesom medspødt Børnene og de ere opdragne og oplærte i denne Tro, og sølgelig er den bleven dybt rodfæstet og meget vanskelig for dem at give Slip paa.

Men den lange, lange Taushed er atter bleven brudt, atter har Englestemmer lydt for det dødelige Menneskes Øre, og dette i Opfyldelsen af en Profeti udtalt ved Johannes Åbenbareren, medens han var under Belysning paa Den Patmos. Medens han der led for Evangeliets Skyld, viste Herren for ham i et Syn de Ting, der skulle finde Sted paa Jorden. Og blandt andre Ting, som gik forbi ham, saa han, at efter en lang Tids Forløb skulde Mørket, som vilde komme over hele Jorden og nødvendigvis medføre Evangeliets Forkastelse, baade af Gode og Hedning, gradvis blive adspredt og fordrevet, ved himmelsk Åbenbaring fra Gud til Mennesket. Og i Åbenbarings 14de Kap., lære vi Maaden hvorpaa dette Sendebud skulde komme fra Himlens Sale. Johannes omtaler denne Begivenhed paa følgende Maade: „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; og som sagde med høi Røst: frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen nær.“ Skjøndt det kan synes besynderlig, har den Engel, her omtales, dog fløjet fra Himlen til Jorden og sønderbrudt Overtroens, Uvidenheds og Tvivlens Slør og medbragt fra de himmelske Boliger store Glædes Tidender samt fuldstændig bemyndiget Mennesket paa Jorden til at prædike dem til alle Folk. Dette Evangelium, overgivet til os af en Engel, er bleven prædiktet blandt mange Nationer, og hvor somhelst de ville modtage Budbærerne af dette himmelske Budskab, ere inspirerede Mænds Stemmer blevene hørte. Og dette Missions Arbejde er trofast blevet fortsat næsten i et halvt Aarhundrede. Og Evangeliet vil blive prædiktet indtil hver

Nation, Tungemaal og Folk paa vor Jordes Overflade har havt det Privilegium at høre dette herlige og englelige Budskab.

„Men,“ siger Een, „dette er Eders Vidnesbyrd; I sige, at en Engel er kommen, men vi vide det ikke; I sige, at han har bragt det evige Evangelium, men vi vide det ikke. Hvilket Bevis have I at give os, saa at vi kunne vide for os selv, at en Engel virkelig er kommen og bragt dette Budskab?“ Jeg vil sige Eder hvorledes I kunne faa Overbevisning derom, hvorledes enhver Søn og Datter af Adam kan faa at vide, om der har været et guddommeligt Budskab, kaldet det evige Evangelium, sendt fra Himlen til Jordens Beboere og bragt af en hellig Engel. Gjør Faderens Vilje, som er i Himlen, paakald hans Navn og bed ham, og sig i dit Hjerte: „O Herre, har Du virkelig sendt en Engel fra Himlen overensstemmende med din Tjener Johannes Profeti, og bragt det evige Evangelium til Mennesket paa Jorden, og har du befaleet, at det skal prædiktes for alle Folk, Stammer og Tungemaal under Himlene? Derjom I gjøre dette Spørgsmaal i Eders Hjertes Oprigtighed, ville I faa et Vidnesbyrd for Eder selv. „Hvad, giver Herren os Kundskab i vore Dage ved at søge ham i Bøn?“ Hvorfor ikke? Meddelte han ikke i tidligere Tider, i enhver Uddeling, lige fra Begyndelsen indtil det første Aarhundrede i den kristne Tidstælling, en Kundskab om Sandheden. Han gjorde. Og den samme Gud, som gav Kundskab til sit Folk i forrige Tider vil ogsaa give Eder en Kundskab, forudsat at I ville rette Eder efter hans Vilje. „Men,“ kunne I sige, „forat vi kunne gjøre Herren et saadant Spørgsmaal, kunne vi lide at have et Vidnesbyrd, der var tilstrækkelig til at opmuntre os til at gjøre dette Spørgs-

maal." Jeg veed ikke hvor meget I ønske. Hvad synlige Beviser angaaer, gav han mere end tilstrækkeligt af samme før denne Kirke blev oprettet. Herren tillod ikke, at Mormons Bog blev sendt ud for at offentliggøres for alle Folk, førend han gav et Vidnesbyrd til visse personlige Vidner. Hvormange? Fire Personer i det Mindste: Oversætteren af Mormons Bog, Joseph Smith, og tre Andre, Martin Harris, Oliver Cowdery og David Whitmer. De havde en sikker Kundskab, og have givet deres Vidnesbyrd i Begyndelsen af denne Bog. Her ere altsaa fire Vidner. Jesus siger: „At ved to eller tre Vidners Mund skal Alt fastfæstes.“ Han fandt det imidlertid passende at give fire. „Men,“ spørger Een, „kunne disse fire Vidner ikke have taget fejl?“ Lad os undersøge deres Vidnesbyrds Bestaffenhed og se, om der er nogen Mulighed for, at de kunne have taget fejl. Joseph Smith, et af disse Vidner, bevidner, at en Engel kom ned fra Himlen, og at hans Ansigt var som Lynet og Guds Herlighed omgav ham. Engelen befalte ham, at gaa til en vis Høj, ikke langt fra sin Faders Hus, i Byen Manchester, Ontario County, Staten New York, hvor han skulde finde disse gamle Optegnelser, Guld Pladerne, der indeholdt det evige Evangelium, hvilket blev prædiket i forrige Tider til dette Fastlands Beboere. Han adløb; han gik og fandt Optegnelserne paa det selv samme Sted som Englen havde vist ham i Synet. Var der nogen Mulighed for, at Joseph var bleven bedraget? Vi sige nej; Omstændighederne vare saa, at de fuldstændig forebyggede nogen Mulighed for noget saadant Bedrageri. Engelen fortalte ham ogsaa, at der ved disse Plader var et Redskab, kaldet Urin og Thummin, der vilde sætte ham i Stand til at oversætte Optegnelserne i sit eget

Sprog. Joseph fuldsørte denne Oversættelse i Narene 1827 til 1830 ved Hjælp af dette Redskab, der var bleven opbevaret sammen med Pladerne. Kunde han være bleven bedragen, da han saa Tavlerne for sig og da han nøje betragtede de besynderlige Skrifte tegn, der vare indgraverede paa dem, og da han saa det meget besynderlige Instrument Urin og Thummin? Ethvert Menneffe med almindelig Forstand og som besidder blot en lille Grad af Dømmekraft, vil strax sige, at det var ikke muligt for ham at blive bedraget under disse Forhold; saa, enten er hans Vidnesbyrd sandt, og Budskabet guddommeligt, eller er han en dristig Bedrager, en Mand, som kom frem og forfættelig bedrog Folket.

De andre tre Vidner bevidne, at Mar 1829, efterat Pladerne vare bleve oversatte, viste der sig en Engel for dem, ifklædt Herlighedens Lys, han holdt disse Plader i sine Hænder, samt vendte dem, Blad efter Blad, idet han viste dem Skrifte tegnene derpaa. Og de bevidne tillige, at medens de stode og stirrede paa dette himmelske Væsen, omgiven med Herlighed, da han viste dem disse Guld-Plader, hørte de en Stemme fra Himlen, som forkyndte for dem, at Pladerne vare bleve rigtigt oversatte ved Guds Kraft og Gave. De høre nu Vidnesbyrd om, hvad de saae og hørte, hvilket udsendes til alle Folk og Nationer, hvortil denne Bog (Mormons Bog) maatte komme. Jeg spørger, er der nogen Mulighed for, at de ere bedragne? Derjom der er, saa maa vi sige, at alle Mænd i forrige Tider, som have foregivet at have set Engle, ogsaa vare bedragne. Men jeg indseer ikke, at Noget kan være mere sandfærdigt end deres Vidnesbyrd. Den Forættelse er blevet givet, at tre Vidner skulle blive oprejste for at høre Vidnesbyrd om denne Bogs Sandhed, hvis

Jndhold er en Beretning om Urindvaarnerne eller de fordums Israelliter, som behoebe dette Land (Amerika). Herren sendte Engelen, de saa den komme ned fra Himlen, de saa det Lys og den Herlighed, der omstraalede hans Ansigt; de saa Pladerne i Hænderne paa denne himmelske Person og de kunne skjæle Jndgravningerne paa dem; de hørte tillige Herrens Stemme, der befalede dem at bære Vidnesbyrd til alle Folk om hvad de havde set og hørt. De kunne ikke være blevne bedragne, det var aldeles umuligt.

Her ere altsaa fire Vidner, og Alle bære de Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed, og, som jeg allerede har bemærket, har Frelseren sagt, at ethvert Ord skal blive grundfæstet ved to eller tre Vidners Mund. Derfor oprettede Herren ikke denne Kirke, han paa-begyndte ikke dens Organisation spænd at han havde givet tilstrækkeligt Vidnesbyrd til et tilstrækkeligt Antal Vidner, som skulle begynde Grundfæstelsen af dette Værk.

Herren befalede Joseph Smith at vise disse Plader til otte andre Personer, der, foruden de 3 omtalte, ogsaa ere Vidner om dette Værk, og deres offentliggjorte Vidnesbyrd er, at de saa Pladerne og berørte dem, og de saa den besynderlige Skrift paa dem, hvilken de sagde havde Udseende af et mærkværdigt Dødtids-Arbejde; uagtet nogle af disse Vidner ere faldne ved Siden af Vejen og ere blevne overvundne af Fjendens Magt og derved gjorde sig selv uverdige til de Sidste Dages Helliges Fællesskab, har dog ikke en Eneste nægtet det Vidnesbyrd, de have haaret angaaende denne vidunderlige Tildragelse. Altsaa ere her tolv Vidner. Er ikke dette ydre Vidnesbyrd tilstrækkeligt til at tilfredsstille en-

hver søgende Sjæl, hvis Hjerte er oprigtigt for Herren? Men jeg vil omtale endnu mere. Da dette Værk (Mormons Bog) først blev offentliggjort kaldte Herren disse Mænd til at gaa ud iblandt Nationerne og forkynde det Evangelium, som de selv havde modtaget, samt love Enhver, der vilde vise Lydighed dertil, skulde modtage den Helligaand, hvilken skulde bekræfte disse Vædstes Vidnesbyrd til den Troendes fuldstændige Tilfredshed; og naar den Helligaand kom over Saadanne, vidste de at disse Mænd vare den levende Guds Tjenere, og at den Kraft, som hvilede over dem, var den Helligaand, hvorom de havde lært i Skriften. Hvorledes vidste de dette? Fordi den tilkjendegav forskellige Gaver. Da de lagde deres Hænder paa den Syge og i Jesu Navn bød Sygdommen at forlade dem, gjenwandt den Syge sin Helbred. I kunne sige, at Jndbildningen havde Noget med dette at gjøre; de Syge indbildte sig at være bedre, og sølgelig bleve de bedre. Men jeg bevidner, at smaa spæde Børn, som ikke ere i Stand til at udøve nogen Jndbildningskraft, ere blevne helbredede paa samme Maade og ved samme Kraft, hvilken er den almægtige Guds Kraft, idvist ved hans Tjenere. Saaledes vare denne Kirkes første Vædste i Stand til at give mange Folk en Kundskab om vor Tro, og som derpaa, ligesom de andre, kunne bære Vidnesbyrd om dette Sidste Dages Værks Guddommelighed og Sandhed efter at have modtaget en overbevisende Forsikring af denne Trøster, der giver Vidnesbyrd om det Guddommelige. Paa denne Maade har hele dette Samfund modtaget den Kundskab, hvorom de vidne, og sølgelig blive vi, for at bruge et bibelsk Udtryk, en stor Skare af Vidner, hvis Vidnesbyrd er i Kraft til hele Verden, hvad enten de modtage eller forkaste det.

Jeg har nu forelagt Eder tilstrækkelige Beviser til at opvække Troes-Principerne i Eders Hjertes, forudsat at I have en oprigtig Attraa efter at kjende om de Lærdomme, vi lære, ere af Gud eller Menneskene. I have de tolv Mænds Bidnesbyrd foruden Tusinder Mænds og Kvinders, der have modtaget den Hellig Aand, formedelst Lydighed til Evangeliets Fordringer; deres Kundskab om dette Sidste Dages Bænk, sætter ogsaa dem i Stand til at bevidne Sandheden deraf. Og dette Folks Bidnesbyrd taler ligesom med Jordensstemme til alle Nationer og Tungemaal om den Kjendsgjerning, at Gud har talt fra de evige Verden, og at han atter har sendt sine Engle til Jorden for at overgive det evige Evangelium til Mennesket. Derksom et saa mærkverdigt Bidnesbyrd, af tolv Mænd i Forening med det samlede Bidnesbyrd af et saa stort Samfund som vort, ikke er tilstrækkeligt til at skabe Tro i Eders Hjertes paa, at Gud i Sandhed har paabegyndt sit store og forunderlige Bænk i vore Dage, hvad vilde da opvække Folket til at erkjende denne Kjendsgjerning? Der kan ikke være nogen Undskyldning for dem, som høre og forkaste denne Kirkes Ældstes Bidnesbyrd, thi denne Opfordring har lydt i mange Aar, og den maa have en slaaende Virkning paa alle oprigtige Mennesker, paa Grund af dens Simpelted og Skjønhed; thi Løftet er, at dersom I have tilstrækkelig Tro til at paakalde Gud og bede ham om at erholde et Bidnesbyrd, skulle I faa det, der overgaaer Tro, nemlig, en sikker Kundskab om, at han i Sandhed har besøgt Jorden i disse sidste Dage ved sine Engle, og at Joseph Smith var og er den levende Guds Profet, og at de Lærdomme vi lære ikke ere Menneskets men Guds; og de ville føre til

Frelse for dem, som adlyde dem, og til Død for dem, som forkaste dem.

Derfor, som jeg sagde i Begyndelsen af mine Bemærkninger, en vidunderlig Tildragelse har fundet Sted paa dette Land (Amerika), et forunderligt Bænk er paabegyndt! Himlene ere ikke længere tavse! Profeter høres atter blandt Folket! Den Hellig Aands Inspiration og Kraft hviler over Guds Tjenere, og hans Kraft viser sig atter blandt de forskjellige Nationer ligesom i forrige Tider, den Syge helbredes, den Lamme gaaer, den Blinde ser, den Døve høre og hans Aand udgydes over Menneskenes Børn ligesom den gjorde i forrige Uddelinger.

Er da ikke dette tilstrækkelig til at opvække de Oprigtige af Folket? Dersom dette ikke er, da veed jeg Intet, som kan gjøre det. Vil det være ved Opfyldelsen af Profetieme, udtalt af de gamle Profeter? Naar Dommen skal overgaa Nationerne og Guds Bredes Frugtighed skal vise sig, ved at han bortrydder den Ugudelige, Ulydige og Jordens Beboere udryddes, undtagen de Retfærdige? Dette vil blive et Bidnesbyrd, de ikke kunne modstaa; men saadant Bidnesbyrd vil ikke være til Frelse. Det vil være Dommens Bidnesbyrd, der vil overvælde dem, paa en Tid, de mindst tænke derpaa, paa en Tid, da de ville raabe, at Alt er Fred og ingen Fare. Se! hastig Odelæggelse staa for Døren for dem; og Skriften bliver bogtaveligt opfyldt, som siger: „Som det var i Noa Dage, saaledes vil det være i Menneskenes Søns anden Tilkommelse“ o. s. v. Da hint ulykkelige, men ulydige Folk, som levede før Syndfloden druknede i Vandet, da kunde de sige: „Jeg ved, at Noah er en Profet, og at det Budskab, han havde forkyndt i disse mange Aar, er guddommeligt.“ Men ak! det var for sent;

de forcastede Budskabet og lagde ikke Mærke til det, saa vel som til ham, der prædikede Evangeliet for dem; de ville ikke paakalbe Herren i Hjertets Oprigtig-

hed, men de ansaa Noah for bedraget; de adløbe ikke og bleve derfor tilintetgjorde af en mægtig Flod. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. September.

Tidernes Tegn.

Da Frelseren svarer paa nogle Spørgsmaal, som hans Disciple gjorde ham, siger han: „Og I skulle høre om Krige og Rygter om Krige; det ene Folk skal rejse sig mod det andet og det ene Rige mod det andet, og der skal være Hungersnød og Pest og Jordskjælv paa det ene Sted efter det andet. Men dette er kun Begyndelsen til Veerne.“ „Tegn skal ske i Sol og Maane og Himmelens Kræfter skulle rykke.“

At saadanne Begivenheder sker i vore Dage, kan Ingen fornægte, thi vi kunne ej tage en Avis, uden at Djet mødes af gruopvækkende Beskrivelser om Hungersnød, Pest, Jordskjælv, Storme og Orkaner, Oversvømmelser, Jdsvaade, Mord og Tyveri samt andre ødelæggende og skrækindgydende Begivenheder, Alt beregnet til dybt at indpræge i Sindet hvilke forunderlige Tider vi leve i. Mange af disse Tildragelser kunne forklares ved videnskabelige Grunde, og uden Tvivl kunne alle forklares, hvis vi tilfulde kjendte den himmelske saa vel som den jordiske Bidskab; hvis vi kunne fatte og udvikle Stabelfens Hemmeligheder og gennemskue Guds alvise Plan. Men dette kunde ej tilintetgjøre Frelserens Forklaring eller det evige Raads Bestemmelse; thi han har sagt, at saadanne Tegn skulde være paa hans Tilkommelse og Verdens, det vil sige Syndens, Ende; og Tegn, hvorved de Hellige skulle bedømme Tidernes Gang, paa det, at de kunne berede sig og Herrens Dag ej uventende komme over dem. Naar Jordskjælv ødelægger og tilintetgjør Stæder, Byer og Landsstrækninger, samt spreder Forfærdelse blandt Folket; naar Binden i forstræffelige Orkaner og Hvirvelvinde gaaer hen over Jorden og oprykker Skove, ødelægger Sædemarker, samt jævner Stæder og Byer med Jorden, berøver Mennesker og Dyr deres Tilværelse, spreder Ødelæggelser over Vand og Land, kan det maaske Alt forklares ved videnskabelige Grunde; men vi kunne deri se den Almægtiges Haand og Profetiernes Opfyldelse.

Dette er Kjendsgjerninger, som ej kunne bortræsonneres, de ere altfor tydelige; men at de ere foregaaende Tegn paa større Begivenheder, og at Tiden nærmer sig for Gjenoprettelsens Dag, er der kun Faar af de saakaldte Bibeltroende, der kunne tro.

At Frelserens Ord ikke ere ubestemte, usikre og utydelige, men klare, tydelige og fornuftige, kan ikke betvivles af den Troende; og hele Verden, ja hele Adams Slægt skal engang fornemme, at Guds Søn har talt Sandhed.

Men samtidigt med disse Tidernes Tegn skal ogsaa et andet Tegn gives, et Tegn af en mere glædende og opmuntrende Bestaafenhed, nemlig det, at Guds Søns Evangelium skal prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk. En Engel skal

bringe dette Evangelium og det skal prædikes til et Bidnesbyrd for alle Folk; et Bidnesbyrd om, at Tiden for Guds Riges Oprettelse er nær for Haanden.

Denne Engel har bragt Evangeliet og det tilbydes alle Nationer, Tungemaal og Folk, og dem, som adlyde det, samles aarlig til Zion for at berede et Sted for Modtagelsen af ham, som skal indføre Fred paa Jorden og gjøre Ende paa Synd, Nød og alt Lidende, som nu plager Menneftene. Derfor, den, der er viis, giver Agt paa Tidernes Tegn!

Afsløsning.

Ældste Alfred Hanson løses fra at præsidere over Stockholm Konference.

Ældste J. C. Thoresen fra at præsidere over Gøteborg Konference.

Ældste Axel Lullgren fra sin Mission til Finland.

Ældste A. F. Petersen fra at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste John C. Christiansen fra at arbejde i Aalborg Konference og

Ældste B. Nilsson fra at arbejde i Skaane Konference.

Ældste T. A. Hallgren løses, paa Grund af Sygdom, fra at arbejde i Stockholm Konference.

Øvnevænte Ældster ere løste med Tilladelse til at rejse hjem med det Emigrationssejlskab, som afgaer fra Kjøbenhavn den 7de dennes.

Beskyttelse.

Ældste John Larsson kaldes til at præsidere over Stockholm Konference og Ældste John A. Quist til at præsidere over Gøteborg Konference.

R. C. Flygare,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Det værste Læs er et tungt Sind; den værste Fjende er Synd, og det værste Onde er Guds Brede. Den bedste Bog er Bibelen, det bedste Hjem Himmelen, og den allerbedste Nyhed, som nogensinde kom til Verden, er, at Jesus Kristus kom for at frelse Syndere.

Sand Lykke. Der er intet renere end Retfærdighed; Intet sødere end Gæmildhed, Intet klarere end Dyd, og Intet mere standhaftigt end Tro. Disse forenede danne den rene, sødeste, rigeste, klareste og mest standhaftige Lykke.

Enhvert Ord fra en Prædikants Mund er et Ansøg, naar det er ophørt at være et levende Ord. Indgangen til Livets Tempel kan ligesaa godt affjæres ved en Ophobning af unyttige gode Ord som ved ugudelige Ord.

Mormonismens Frugter.

(Uddrag af A. M. Musfers Værk.)

(Sluttet.)

I Utah findes Katholiker, Jøder, Presbyterianer, Methodister, Baptister, Unitarier, Protestanter, Spiritualister, Independenter og andre Samfund; de beskyttes Alle af „Mormonernes“ Love og Embedsmænd i uindskrænket Udøvelse af deres Tro og Gudsdyrkelse. Alle Samfund og Personer beskyttes i deres Frihed og Retfærdighed og den Ejendom, som tilhører deres Kirker, ere frie for Skat. Vor afdøde Præsident Brigham Young gav et Tusind Dollars som Bidrag til Opførelse af Ikk=„Mormon“ Kirker i Saltstaden, og før sin Død gav han Jøderne et Stykke Jord til en Synagoge. Utah sendte over 21,000 Dollars til de Brandlidte i Chicago af hvilke et Tusind var tegnet af Brigham Young alene. Andre „Mormoner“ have været gavmilde i at give Bidrag og opholde fremmede Kirker, Skoler og Institutioner.

I Konstitutionen for Staten Dese- ret, under hvilket Navn Utah haabes snart at blive optaget i Staternes Forbund, udviste „Mormonerne“ endvidere sin Gæmildhed ved at indsætte en Artikel til Fordel for Minoritets-Represen- tationen i vore lovgivende Forsamlinger, uagtet Ikk=„Mormonernes“ Antal ikke overstrider syv Procent af hele Befolkningen. Disse ere kun faa Beviser paa „Mormonernes“ Højmodighed mod Ikk=„Mormoner“ og deres Institutioner.

Som et Folk bruge vi ikke nogen berusende Drik, ingen Tobak, Kaffe eller The, vi helligholde Sabbathen. Vore Skatter ere lette, og vort Territorium, Countier, Stæder og Byer ere gjældfrie. 95 Procent af vort Folk boe i deres egne

Huse og paa eget Land, kjøbt af de for- enede Staters Regjering, endskjøndt „Mor- monerne“, da de kom hertil, i Alminde- lighed vare meget fattige.

Fuldstændig Fred, Ro og Orden hersker i Utah; og Enighed, Kjærlighed, Retfærdighed, Virksomhed, Fliid, Maade- holdenhed og Lykke er raadende. Vor Religion byder Overbærenhed mod alle Folk, Religioner og Troesbekjendelser. Den er en sand Ven mod de Forsvars- løse og Fattige, hvilke den forsvarer mod den Riges og Samvittighedsløses Rov- gjerrighed og Lag. Den udjævner Standsforskjel og forkynder almindelig Lighed, Broderstab, Frihed og Bestyttelse for alle Mennesker, uden Hensyn til Natio- nalitet. Vi behøve ingen Berg til at paatvinge Kjærlighed mod Dyrene, paa Grund af Kirkens gode Principer. In- gen Murphay til at indføre Afholdenhed, thi Kristi Evangelium leder os paa den rette Vej, ja paa den „trange og snævre Sti.“ Vi behøve ingen Moody til at lære os om Gud og Himmelen, fordi vi lære om dem ved umiddelbar Aabenba- ring af den Hellig Mand. Vi behøve ingen Frimurere til at befordre Broder- stab eller Velgjørenhed, fordi alle „Mor- monerne“ høre til et og samme Broder- og Søsterstab. De Sidste Dages Hellige behøve ej noget Politi til at opretholde Loven, thi det er et lovhdygt Folk. De behøve ej noget Fattighus eller Vajsen- hus, thi de have ingen Liggere eller for- ladte Børn. De behøve ej nogen For- kjæmper for Kvindens Rettighed, thi „Mormon“ Kvinderne nyde enhver social og politisk Frihed og Rettighed, som Manden nyder.

Kristi Evangelium, som vi med stor Glæde have ammanmet, og som vi prædike til Andre, er i alle Henseender et fuldkomment Religionsystem, som forudsætter alle timelige og aandelige Behov for enhver Mand, Kvinde og Barn, som leve under dets guddommelige Indflydelse. Det omfatter alle Livets Handlinger baade om Hverdagen og Søndagen. Alle maa, for at bibeholde Samfund med den Hellig Mand og sine Brødre, leve efter Evangeliets Love. I Omgang med Familie, Husbond, Naboer og i alle Livets forskjellige Stillinge maa Manden og Kraften af Kristi frelsende og ophøjende Evangelium være den fremherskende Tanke, Bevæggrund, Tølse og Inspiration. Det indskærper den højeste Dyd og fordonner enhver Slags Ugudelighed. Det er for Legemet saa vel som for Sjælen. Det er baade for Lærde og U lærde og afspejlet efter Alles Stilling samt opfylder Tidens og Folkets Længsel, og hvis det adlydes i Mand og Sandhed, vil det borttage Synd, Sorg, Mistro, Usikkerhed og alt Ondt fra Jorden, og forene Menneskene i et Broderbaand og opfylde Jorden med Lys, Betsignelse, Pris og Taksigelse. En Religion, som ikke omfatter Alt, baade Menneskenes aandelige og timelige Vel, kan ikke være Kristi Religion.

Vor Religion indbefatter Tro paa Gud og hans Forjættelser, Omvendelse, Daab for Levende og Døde, Konfirmation, og alle Ordinancesser eller hellige Handlinger, Gaver og Betsignelser, som de gamle Profeter, Apostle og Hellige nød. Vi have i vor Kirke Apostle,

Profeter, Seere, Aabenbarere, Højpræster, Halvfjerds, Toldster, Evangelister eller Patriarker, Biskopper, Præster, Lærere og Diaconer, det Melkesedeste og Aaronske Præstedømme med alle dets Gaver, Kræfter og Nøgler. Vor Religion lærer en virkelig, en bogstavelig Indsamling af Israel i disse sidste Dage, en bogstavelig Opbyggelse af Zion paa dette Land (Amerika) og Guds Riges virkelige Oprettelse paa Jorden; Jødernes Indsamling til Jerusalem, Kristi Tilkommelse, og en tusindaarig Fredsregjering; og det indbefatter alt Godt og Edelt, som findes. Det gjør daarlige Mand gode og gode Mand bedre, samt paavirker dem til Taknemlighed, Ydmyghed og Overbærenhed, samt opfylder Hjertet med usigelig Glæde og Lykhalighed, og forsikrer Menneskenes Tilbagevendelse til Guds Nærhed, hvor det var, spændt det ned af den forbudne Frugt, at det atter kan komme i Besiddelse af denne Jord, efterat den er forløst, helliget og forherliget til en evig Bolig. Det frelser Alle fra en evig Død og bevirker en virkelig Opstandelse for Alle, med Undtagelse af „Fortabetsens Børn“.

Vort Balgsprog er: „Fred med Gud og Menneskene og en god Vilje,“ „Handl mod Andre, som du vil, de skulle handle mod Dig,“ „tilgiv, som du ønsker atter at blive tilgivet.“ Vor Tro er Gjerning; for os er Handling Guld, Forstrifter Messing. Vi vise vor Tro i vore Gjerninger, og ere villige til at blive dømt efter dem, og vi bede om en oprigtig Undersøgelse af vor Religion.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetslob.

(Bed Edward W. Tulidge — en Fkke-Mormon.)

(Fortsat.)

Om denne Gjenstand tilskrev Brigham Young paa sit Folks Begne Præsident Folk:

Nær Conucil Bluffs, Butlers Park,
Omaha Nation, den 7de Sept. 1846.

Min Herre.

Siden vor Meddelelse af Ide forrige Maaned til Deres Excellence ere Omaha-Indianerne vendte tilbage fra deres Sommer Jagttog og vi have havt en Sammenkomst i et stort Raad med deres Høvdinge og Krigere, som udtalte deres Villighed til at lade os blive paa deres Lande og bruge det Træ og Tømmer, der vilde være nødvendigt til vore For nødenheder, medens vi beredte os for at fortsætte vor Rejse, som vil ses af en Gjenpart af deres Skrivelse til os af 31te August, hvilken vil blive præsenteret af Oberst Kane.

I Raadet vare de meget mere udtryksfulde end i deres Skrivelse og Big Elk anmodede os paa sit Folks Begne om at laane dem Vogne til at kjøre deres Sæd i Høsten og at hjælpe dem at bevare det, efter at det var ført hjem, at hjælpe dem at bygge Huse, opdyrke Marker, smede etc., og lære nogle af de unge Mænd at gjøre det Samme, og ligeledes at holde nogle Barer og forhandle til dem, medens vi forbleve iblandt dem.

Vi besvarede alle deres Ønsker med den samme Venlighed, som de lagde for Dagen og sagde dem, at vi vilde gjøre dem alt det Gode vi kunde, med det samme Forbehold, som de gjorde, nemlig dersom Præsidenten var villig dertil; og dette er Grunden hvorfor vi skrive.

Sidindtil have vi holdt os fjernt fra al Samkvem undtagen i Raad, som hen-

tydet til, og til at give dem noget Kvæg, naar de vare hungrige, men vi ere istand til at gjøre dem en Tjeneste ved at udbevise dem i Agerdyrking og Haandværker, dersom det er ønskeligt.

Det vilde maaske underkaste os nogle Ubekvemmeligheder i vor nuværende fattige Stilling at forstasse dem forskjellige Gjenstande, og dog, dersom vi kunne gjøre det, kunne vi maaske til Bederlag derfor faa mange Skind og meget Pelsværk, der vilde være et udmærket Erstatningsmiddel for udslidte Klæder og tjene til Telte i vor Lejr, hvilke vilde være en ikke ringe Betsignelse.

En lille Afdeling af vor Lejr er en to tre Hundrede Mile vest herfor, iblandt Bunco'erne, der tilkjendegive lignende Følelser for vore Folk.

Dersom Deres Excellence anser Indianernes Anmodning om Undervisning etc., for rimelig, og betyder os dette, saa ville vi give dem al den Undervisning i Haandværk og Agerdyrking, som Forholdene ville tillade, hvilket vil give os Lejlighed til at faa Hjælp af deres Mænd til at vogte Kvæg og arbejde, hvilket vi have meget trængt til siden vi stillede Bataillon.

En Bevilling, givende os Tilladelse til at handle med Indianerne, medens vi opholde os paa eller rejser igjennem deres Land udfærdiget i Newel K. Whitneys Navn, vor Agent i Lejren, vilde være en Gunstbevisning til vort Folk og vore røde Raboer. Alt dette overlade vi til Deres Excellences Overvejelse og Oberst Kanes Baretægt.

Givet paa Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Raads Begne paa oven-

nævnte Tid og Sted og i Israels Lejr.

Erhødigst,

Brigham Young, Præsident.

Willard Richards, Sekretær.

Til James K. Polk, Præs. for de
For. Stater.

Paa hin Tid laa Oberst Thomas L. Kane syg i „Israels Lejr“ i Hovedkvarteret. „Mormonerne“ hjælpsomme Gaand mildnede hans Sygeleje, og deres Tro og Bønner kaldte hans Sjæl tilbage til nyt Liv. Deres profetiske Forsikringer om, at han havde en Mission at udføre og at hans Dage skulde blive forlængede, imod alle hans Forventninger, maa i hans romantiske Omgivelser have været besynderligt fortryllende. Han var hos et bogstaveligt Israel i Ørkenen, et Folk, som flygtede fra deres Egypten, med en Tro og Hengivenhed til Gud, der var mere bestandig og ophøjet end hint Oldtidfolks, thi der var ingen Knurren iblandt disse imod den Gaand, som udfriede dem, intet Oprør imod deres Moses, ingen Hungren efter Hedningernes Lands Fedme, som de lode bag sig. Vor Ven var hos dem paa et betydningsfuldt Tidspunkt, en gylden Lejlighed, der gav ham en Smag paa hin Broderskabs Land, som bar igennem et historisk Drama, der hævede sig endog over Storhed, og han var selv Gjenstand for hin hjælpsomme Omfarg og Omhed, der fandt Trøst og Glæde i at udøse Frelse og Betsignelser over en Andens Hoved. Han læste saaledes igennem Sympathi mere om „Mormonerne“, uden virkelig Forandring fra hans presbyterianske Tro, end et fjerdedel Aarhundredes kolde Undersøgelse kunde have givet ham. Og ædelmodigere har deres Ven betalt dem tilbage, medens hver Dag har fæstet ham dybere ind i „Mormoners“ Hjerte og gjort hans Navn dyrebart for dem.

Det vil erindres, at Oberst Kane kom til Vesten med Depescher fra Regjeringen til General Kearney, vedrørende Kalbessen af „Mormon“ Bataillon og Expeditionen til Kalifornien forat tage hiint Land i Besiddelse. Hans Sygdom i „Mormonerne“ Lejr hindrede hans Reise videre imod det Land, der senere blev et El Dorado for Nationen.

Da han kom i Bedring, blev han angstelig for sine „Mormon“ Venner, og, for ikke at, hvis han skulde faa et Tilbagesald, og hans Død skulde blive tillagt dem, sendte han Bud efter en Læge til Fort Leavenworth. Dr. Edes adløb hans Opfordring, og gav Certifikatet til Dr. Richards, Kirkens Historiefriever.

Hvilken Forklaring er dette indholdsrige Certifikat til „Mormon“ Historien. Forestil Dig den bedste og stadigste Vens Død tillagt deres Forbrydelses Tal. Dog er Tilfældet med Gunnisons meget lignende. Han blev myrdet af „Mormonerne“, saaledes sigte de; den Gunnison, der næsten altid sang Salmer til „Mormonerne“ Lovprisning, og havde blot Kane døet i Vinterkvarteret, for 29 Aar siden, kunde Brigham Young, endnu idag, staaet anklaget som hans Morder for Dommer Mc Keans pletfri Domstol. Men deres Ven blev sparet, og den Mission han paatog sig til sit Folks Bedste blev ædelt paaskjønnet af hans hæderlige Fader. Dommer Kanes Breve til hans Søn paa den Tid fortjene et evigt Minde. De ere desuden vigtige historiske Led, der ere nødvendige for at faa Beretningernes Anskuelser til at harmonere med Regjeringen. Her er det Første:

Philadelphia, 10de Aug., 1846.

Min kjære Søn:

Dit Brev af 23de Juli naaede mig igaar. Jeg har ikke undladt nogen Lejlighed til at ansøge Præsidenten om Til-

ladelse til at forblive; og inden denne Uges Slutning, idet min Domstol bliver udsat til om en fjorten Dage, skal jeg se ham, og bære Omsorg for de Ting, der ere at gjøre. Maaden er naturligvis uvæsentlig, men i Hovedpunkterne skal Alt blive Ret. Jeg er meget lykkelig over den Udfigt der er til at gjøre Godt for dem, der lide for deres Oprigtigheds Skyld. Du siger Ret ved at sige, at Du ikke har levet forgyæves, hvis Du kan beskytte eet Individ fra Overlast, eller befri eet Hjerte for Uengstelse; dette er Lidelsen og Faren værd, thi det vil gjøre din Pude blødere, selv om den er af Orkenens haarde Græs, uden en Moders Betsignelse eller et Tryk af en Faders Haand.

Gud være med Dig, altid beskytte og bevare Dig, min Søn, i Din Barmhertigheds Pilgrimsfærd, og bringe Dig tilbage til os i hans egen beleilige Tid, til vor Trøst og Stolthed.

J. K. Kane.

Dommeren forelagde selv personlig Sagen for Præsidenten, som han havde lovet og skrev derpaa:

Philadelfia, 4de Septb., 1846.

Kjære Søn:

Vi have lige nu modtaget Dit Brev af 19de August dateret: „Leiren ved Omaha.“ Takket være Gud, at det ikke er værre, (idet han sigter til sin Søns Sygdom) og at vi skulle faa Dig tilbage iblandt os. Alt, hvad vi have at bede for er, at Du ikke skal faa et Tilbagefald.

Vi ville vente med stor Uengstelse paa Dit Brev fra Nauwoo eller Galena, som vi burde modtage her omtrent om tre Uger.

Jeg saa Præsidenten forrige Uge, og talte med ham om hele Sagen. Han forsikrede mig bestemt at „Mormonerne“ ikke skulde blive foruroligede. I dag har jeg fra Krigsministeriet modtaget et Kopi af det indianske Bureau's Instruktioner til Major Harvey, og jeg lægger dem ind her til Dig, paa Præsidentens Forlangende. Vi ere Alle Vel. Gud vel signe Eder.

J. K. Kane.

Instruktionerne bleve uophørligt sendte til Superintendenten, for Indianernes Officerer, i St. Louis.

Men Major Harvey udtjede sine Instruktioner meget besynderligt. Han besøgte Præsident Young den 1ste November. Han sagde, at han havde Breve fra Washington. Ministeriet forventede at „Mormonerne“ vilde forlade Indianernes Lande om Foraaret. „Hvad Grund have de til at standse der?“ Harvey ønskede at kende dem. Brigham Young fortalte ham Grunden, Læseren kan maaske gætte den; Soldaterne af Bataillonen kunde ogsaa have svaret, hvis de havde været nærværende. Men Præsident Young underrettede Superintendenten om, at „Mormonerne“ ikke skulde gaa til den anden Side af Floden før Foraaret, forlangte et Kopi af Instruktionerne fra Ministeriet.

(Fortj.)

Det er langt lettere at beherske sine Lidenskaber, end at tilfredsstille dem.

Køb aldrig Benfæb eller Kjærlighed ved Gaver, thi det ophører, naar Betalingen udebliver.

Blandinger.

Om en ny Sekt i de Forenede Stater beretter en Avis i Baltimore følgende: Den nye Sekt, det saakaldte „Jehovafolk“ har sit Sæde i Mocapin, New Jersey og dets Religionsudøvelse minder meget om Middeldalderens. „Jehovafolket“ synger og danser, vrider Lemmerne, slaaer Kolbøtter og opfører sig almindeligvis som affindigt. Sekten opstod saaledes: Dens nuværende Forstander, Nathaniel Merrill, drømte, medens han laa og sov under et Træ, at han kunde flyve. Da han vaagne antog han Drømmen for en Aabenbarelse, steg op i et Træ, bevægede Armenene som Binger op og ned, og hoppede saa ned fra Træet, og faldt til Jorden; men da denne var særdeles løs, blev han slet ikke bestadiget. Opvuntret ved denne Fremgang steg han paany op i Træet og sløp atter ned paa Jorden, endog uden at slaa sig denne Gang; da han tredie Gang havde denne Lykke, holdt Merrill sig for et Forsynets Redskab. Han løb til Byen, streg og dansede midt paa Gaden samt sagde til de forsamlede Indvaanere at Guds Aand var faret i ham; det lykkedes ham virkelig at formaa hele Forsamlingen til at sætte Tro paa ham. Alle taledede, dansede, strege og den følgende Søndag mærkede Præsten til sin Forundring hvorledes Forsamlingen midt under Prædikenen begyndte at slaa Kolbøtter. „Jehovafolket“ konstituerede sig og dets Antal forøgedes gjennem nye Tilhængere. Sektens Sabbathsregler ere yderst strenge; paa Søndagen maa der ikke gjøres Jib paa eller koges Mad. Derimod er det tilladt at danse springe og — slaa Kolbøtter.

Seden i Nordamerika. Ugen fra den 14de—21de Juli har i de Forenede Stater udmærket sig ved en usædvanlig Barme. Thermometret gik selv i saa nordlige Stater som Illinois og Wisconsin op til 100 Gr. Farenheit eller over 37 Gr. Celsius. Værst var Barmen i St. Louis, hvor Thermometret i flere Dage holdt sig paa en abnorm Højde. Selv Chicago og Milwaukee udmærkede sig ved talrige Tilfælde af Solstik, deriblandt mange Dødsfald. I St. Louis var der allerede om Tirsdagen 145 dødelige Tilfælde, og ialt angrebes vel i denne By 1500—2000 Personer. De fleste vare Drankere, deriblandt ogsaa Aldruffere. Der døde derfor forholdsvis mange Tydsfere. Et Øjeblik var der i St. Louis en fuldkommen Panik. Sjøverne vilde ikke arbejde mere. Dampstibene kunde derfor ikke blive losjede. Uhyre Ladninger af Korn maatte blive liggende og vente. Og saa mange Møller og Fabrikker holdt op at arbejde. Hvert Øjeblik meldtes det, at den og den bekjendte Mand var falden om. Afstillige Læger blev ligeledes Ofre for deres Virksomhed. Unge Damer og Børn bleve syge inde i Husene. Heste og Muldyr styrtede naturligvis om i endnu større Tal end Menneffene. Endel Sporvogne bleve staaende paa Gaderne. Fireogtyve menneffelige Legemer laa Mandag over forgjæves paa La Morgue, uden at nogen kjendte dem, og maatte om Natten begraves, da de vare skrækkeligt opvumlede og begyndte at opløses. Folk gik omkring med Is og Raalblade i Hattene. Hestene fik Svampe paa Hovederne. Aldrig er der bleven solgt saa lidt Spiritus og saa meget Sodavand og Lemonade.

Jernbanesammenstød i Amerika. Ifølge Times har, den 6te August, et Passager-tog paa Pittsburg, Cincinnati Og St. Louis Jernbanen havt et Sammenstød med et Gods-tog ved Stationen Wingo i Ohio. Tolv Personer bleve dræbte, og henved 20 kom til Skade.

Da en Læge engang overrakte sin Regning til Bestyreren i en afdød Patients Dødsbo, spurgte han: „Vil De, at min Regning skal bekræftes ved Ed?“ „Nej,“ svarede Bestyreren, „Bekommendes Død er allerede et tilstrækkeligt Bevis paa, at De har behandlet ham som Læge.“

En kortsynet Professor stødte, da han kom ud af Universitetets Port, paa en Ko. I Djeblickets Besiddelse løstede han paa Hatten og udbrød: „Om Forladelse, Madame.“ Kort efter snublede han og faldt mod en Dame, og da han pludselig kom i Tanker om sit tidligere Uheld, raabte han: „Er det dig igjen, dit Bøst.“

En Præst holdt en Søndag i en Kirke paa Landet en saa rørende Prædiken, at Alle gred undtagen En. Da man spurgte ham, hvorfor han ikke ogsaa græd, svarede han: „Jeg tilhører en anden Menighed.“

To Advokater. En meget lille Advokat mødte i en Retsdag sammen med en Kollega, der var en Kjempe af Størrelse. Denne Sidste saa haanligt ned paa den lille Mand og yttrede tilfaldt: „Ho, er De Retslærd, jeg kunde jo tage og putte Dem i min Lomme.“ „Saa havde De mere Forstand i Deres Lomme end i Deres Hjerne,“ svarede den Lille.

Den 25de Juli 1878 afgik Kosalie M. Nielsen, Erik Nielsens Hustru, ved Døden i Saltstaden i en Alder af 26 Aar, 1 Maaned og 12 Dage. Den Afdøde var født i Aarhus, Danmark, den 12te Juni 1855 og var bekjendt som en trofast og agtet Sidste Dages Hellig, og gik bort i Haabet om en herlig Opstandelse.

Den 22de August 1878 afgik Marie Hermansen ved Døden i Kjøbenhavn i en Alder af 56 Aar og to Maaneder efter en længere Sygdom; hun døde som en trofast Sidste Dages Hellig, i det sikre Haab at faa Del i den første Opstandelse.

Indhold.

Tale af Uldste Orson Pratt	369.	Mormonismens Frugter	378.
Redaktionens Bemærkninger:		Kapitler af Præs. Brigham Youngs	
Tidernes Tegn	376.	Levnetløb	380.
Afløsning	377.	Blandinger	383.
Bestikkelse	377.	Dødsfald	384.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.